

След като Римските договори обещаваха да бъдат осъществени твърде бързо, следва нов опит за създаване на обща политическа рамка. Преговорите "Фуше", наречени на името на френския дипломат Фуше и водени на основата на решение на срещата на върха в Бон от 18 юли 1961 г., сега не следват предишната наднационална конституционна концепция, а се обръщат към един вече приложен модел - междуправителствената концепция. Плановите "Фуше" предвиждат процедура на слабо ангажиращо политическо съгласуване между държавите членки на ЕИО, което по-скоро отговаря на традиционните международни процедури. Когато през 1962 г. не е постигнато съгласие по една такава перспектива, както и по възможното присъединяване на Великобритания към ЕИО, преговорите "Фуше" се провалят. Следващата крачка, германско-френският договор за приятелство от 1963 г., е осъществена от Аденауер и Дьо Гол с намерението да създадат тясно политическо сътрудничество, в което с течение на времето трябва да попаднат останалите държави членки на ЕИО. Бащите на договора се стремят към политическа връзка, която да обхваща и компоненти на политиката за сигурност. Обвързването на Германия и Франция трябва - съгласно тяхната воля - да стане двигател на политическия съюз на Европа. По този начин договорът за приятелство би трябвало да бъде обикновен път към целта да се изгради политическа общност на Европа.

Трудностите при осъществяването на Римските договори ясно се проявяват през 60-те години. Тъй като различни части на икономическата политика не са взети под внимание в договорите, се стига до искания за икономически и валутен съюз. С него би трябвало да се предотвратят по-нататъшни кризи вследствие на националноориентирана политика. Чрез примера на Евратом може да се разбере, че координирането на националната и обърнатата към Общността атомна политика е трудно и в крайна сметка почти невъзможно, тъй като различаващите се концепции на отделните национални държави формират нарастващи и многобройни трудности пред одобряването на бюджета на Евратом.